

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **S.R.**, narozen ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice
pobytem ...
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným, se sídlem
Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám.
Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2017, č. j. MV-43185-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2017, č. j. MV-43185-4/SO-2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), zrušení předcházejícího rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 2. 2. 2017, č. j. OAM-15571-33/DP-2015 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto o žalobcově žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podané podle § 45 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), a to takto: I. Žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje, neboť žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. II. Žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v této žádosti.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že správní orgány v rámci vedeného řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí: - jednak porušily § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), neboť nepostupovaly v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, dále § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost správního orgánu dotýká, a rovněž porušily § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
3. Žalobce dále uvedl, že nesouhlasí se závěrem napadeného rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí se zakládá pouze na skutečnosti, že úhrnný měsíční příjem žalobce údajně neodpovídá požadavkům stanoveným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť na základě žalobcem předložených dokladů bylo (údajně) prokázáno, že ačkoliv minimální částka, jejíž zajištění je žadatel povinen prokázat, činí 11.130 Kč, skutečný úhrnný měsíční příjem žadatele činí pouze 6.583 Kč. Správní orgán dále konstatoval, že jako určující částku nákladů na bydlení je třeba považovat částku normativních nákladů na bydlení v celkové výši 7.720 Kč a jako určující částku životního minima částku 3.410 Kč. Žalobce však správnímu orgánu doložil, že jeho úhrnný měsíční příjem činí pouze 6.583 Kč, když tak žalobce údajně nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu a ve stanovené lhůtě nebyly předloženy správnímu orgánu doklady za účelem ověření údajů uvedených v této žádosti. Dne 9. 6. 2015 podal žalobce u prvoinstančního orgánu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Ke své náležitosti (správně: žádosti) doložil potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, potvrzení Finančního úřadu Praha 1, že není u tohoto finančního úřadu evidován jakýkoli dluh, doklad o zdravotním pojištění, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za

zdaňovací období roku 2015 a nájemní smlouvu. Žalobce zdůrazňuje, že správnímu orgánu předložil úředně ověřenou nájemní smlouvu uzavřenou s paní T.L. ze dne 14. 6. 2015 v pozici pronajímatele na adresu ..., na dobu od 1. 6. 2015 do 31. 12. 2017, kde je výslovně uvedeno, že nájemné za pronajaté prostory se sjednává ve výši 2.200 Kč měsíčně včetně poplatku za služby. Na této adrese žalobce i nadále fakticky bydlí, jiné náklady na bydlení nevynakládá. ..., používá žalobce pouze pro korespondenční účely. Žalobce je tak přesvědčen, že tvrzení správního orgánu, že žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu, není založeno na pravdě, neboť žalobci s ohledem na prokázání fakticky vynakládaných nákladů na bydlení (v částce 2.200 Kč) postačovalo správnímu orgánu doložit úhrnný měsíční příjem pouze v celkové výši 5.610 Kč (jedná se o součet určující částky životního minima 3.410 Kč a skutečných prokázaných nákladů na bydlení ve výši 2.200 Kč dle předložené nájemní smlouvy). Žalobce tedy v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí splnil podmínku stanovenou v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když správnímu orgánu doložil dostatečnou výši úhrnného měsíčního příjmu, konkrétně v částce 6.583 Kč.

4. Žalobce je navíc, v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí, přesvědčen o tom, že zastavení řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. V případě, že se bude muset žalobce vrátit do své domovské vlasti, na Ukrajinu, kde v současné době panuje katastrofální situace, bude se jednat o nepřiměřený zásah do jeho rodinného života, neboť by žalobce musel opustit zdroj své obživy. Návrat žalobce na Ukrajinu je přitom s ohledem na velmi špatnou situaci v domovské zemi, kde probíhá dlouhodobý ozbrojený konflikt, v současné době zcela vyloučen. V případě takto vydaného negativního rozhodnutí správního orgánu proto dochází prokazatelně k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, neboť ten se na území ČR zdržuje již delší dobu a vytvořil si tak na území ČR pevné společenské vztahy. Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že v domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní konflikt. Je navíc přesvědčen, že vnitrostátní ozbrojený konflikt nepolevuje na intenzitě, neboť jsou neustále hlášeny přestřelky včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Obává se proto, s ohledem na negativní rozhodnutí správních orgánů, že se bude muset vrátit na Ukrajinu, kde je v ohrožení jeho vlastní život, navíc by na území ČR přišel o zdroj obživy, což by pro jeho rodinu bylo ekonomicky zcela likvidační tím spíše, že na Ukrajině není v současnosti žádná práce, ani obživa. Žalobce je proto v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí přesvědčen, že v jeho případě nebyly splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí.
5. Žalobce dále spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Veřejným zájmem je především zájem na zachování všech zásad demokratického právního státu a na přijetí takového rozhodnutí, které má v tom kterém konkrétním případě zohledňovat soukromé zájmy účastníka správního řízení. Žalobce má na území ČR v současné době vytvořeno stabilní sociální zázemí, a to včetně pevných sociálních vazeb a vztahů. Žalobce v této souvislosti také poukazuje na aktuální katastrofální situaci na Ukrajině, když konstatuje, že situace na Ukrajině se nijak nezlepšila. Neustále dochází ke každodenním přestřelkám včetně mrtvých, a to nejen mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Zejména skutečnost probíhajícího ozbrojeného konfliktu na

Ukrajíně je tak důvodem obav žalobce vrátit se do své domovské vlasti, neboť se reálně obává, že je v ohrožení jeho vlastní život. Napadené rozhodnutí správního orgánu je tak ve svých důsledcích nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobce. V souladu se shora uvedeným lze konstatovat, že se správní orgán měl v napadeném rozhodnutí více zabývat přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, což se však v potřebném rozsahu nestalo, když lze konstatovat, že napadené rozhodnutí ve svých důsledcích znamená nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť by byl v jeho důsledku nucen v nejbližší době opustit území ČR, a to s ohledem na faktickou ztrátu pobytového oprávnění.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Námitky uvedené v žalobě odmítá jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkazuje žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
7. K námitce týkající se (ne)přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalovaná uvedla, že žalobce v odvolání nijak nenamítal nesprávnost posouzení přiměřenosti dopadu prvoinstančního rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Prvoinstanční orgán nemá zákonnou povinnost zabývat se dopadem svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Pro úplnost žalovaná uvedla, že žalobce do žádosti uvedl, že jeho manželka a tři děti pobývají na Ukrajině, tedy žalobce má významné rodinné vazby v zemi původu.
8. Stran námitky týkající se probíhajícího vnitrostátního konfliktu v žalobcově vlasti žalovaná jednak konstatovala, že žalobce v odvolání nijak nenamítal existenci vnitrostátního konfliktu, ačkoliv vzhledem k dlouhodobým problémům na východní části Ukrajiny tuto skutečnost mohl uvést již dříve, a jednak že právní řád České republiky obsahuje jiné právní instituty, jež může žalobce využít, pokud by mu ve vycestování na Ukrajinu bránila hrozba vážného ohrožení na životě z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu.

IV.

Sdělení žalobce ze dne 14. 2. 2018

9. V podání ze dne 14. 2. 2018 žalobce soudu sdělil, že na žalobě a jejích důvodech i nadále trvá.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Žalobce i žalovaná se z jednání omluvili a souhlasili, aby souzená věc byla projednána a rozhodnuta bez jejich přítomnosti.

VI.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba není důvodná.
13. Neopodstatněnou soud shledal námitku žalobce, že správní orgány obou stupňů při svém rozhodování nezohlednily žalobcem v průběhu řízení předloženou nájemní smlouvu ze dne 14. 6. 2015, uzavřenou s paní T.L., jež prokazovala faktické náklady žalobce na bydlení, a rozhodly, že žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR se zamítá a povolení se neuděluje, neboť žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle předmětného ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.
14. Z výše citovaného ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se proti sobě vždy poměřují dvě cifry: úhrnný měsíční příjem proti součtu částek životních minim a nejvyšších normativních nákladů na bydlení, anebo úhrnný měsíční příjem proti součtu částek životních minim a částky skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení. Ze správního spisu je přitom patrné, že žalobce sice dne 15. 9. 2016 doložil správnímu orgánu nájemní smlouvu ze dne 14. 6. 2015 uzavřenou s paní T.L., na pronájem bytové jednotky č. 12, na adrese ..., kdy smlouva byla uzavřena na dobu určitou, a to ode dne 1. 6. 2015 do 31. 12. 2017, přičemž výše nájemného včetně poplatků za služby činila 2.200,-Kč. Nicméně správní orgán rovněž na základě součinnosti s Krajským ředitelstvím policie Hl. města Prahy zjistil, že žalobce se na dané adrese ... a v předmětném bytě č. 12 minimálně od prosince roku 2015 vůbec nezdržuje, jelikož dle informací zjištěných Policií ČR je daný byt od shora uvedeného data ve vlastnictví paní Ř., která Policii ČR k jejímu dotazu sdělila, že žalobce nezná a u ní v uvedeném bytě nebydlí (viz sdělení Krajského

ředitelství policie Hl. města Prahy ze dne 4. 8. 2016, č. j. KRPA-26561-1/ČJ-2016-000026). Následně dne 22. 12. 2016 žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil doklad o zajištěném ubytování na adrese ..., a to na dobu od 30. 11. 2016 do 30. 11. 2018 v nemovitosti, jejímž vlastníkem je pan Y.K. Během správního řízení žalobce nepředložil žádný doklad o nákladech vynakládaných na bydlení na shora uvedené adrese ... (např. nákladech na elektřinu, plyn...), přičemž ze správního spisu se podává, že žalobce byl řádně poučen (viz str. 2 výzvy k odstranění vad žádosti o povolení k dlouhodobého pobytu ze dne 12. 6. 2016, která je součástí správního spisu), že v případě, kdy nebude z jeho strany doložen doklad, kterým věrohodně prokáže jakou částku skutečně odůvodněných nákladů na své bydlení vynakládá, bude správní orgán vycházet z částky normativních nákladů na bydlení uvedené ve sloupci „Praha“ ve výši 7.720,-Kč [§ 2 písm. a) nařízení vlády č. 414/2010 Sb.]. S ohledem na to, že žalobce nedoložil doklad prokazující částku skutečně odůvodněných nákladů na své bydlení na adrese ..., správní orgány tedy ani neměly jinou možnost než vycházet z výše uvedené částky normativních nákladů a dovodit, že žalobcem doložené příjmy tyto náklady, přičtené k částce životního minima ve výši 3.140,-Kč, nepokryjí.

15. Je pravdou, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí blíže neosvětlil, z jakého důvodu nepovažoval žalobcem předloženou nájemní smlouvu za doklad věrohodně prokazující skutečné náklady žalobce na bydlení. Nicméně tuto skutečnost napravila ve svém rozhodnutí žalovaná, která doplnila úvahu správního orgánu I. stupně stran posouzení podmínky dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když na straně čtvrté svého rozhodnutí uvedla, že: *„Ministerstvo vnitra postupovalo v souladu s právními předpisy, když odvolatelem předloženou nájemní smlouvu uzavřenou dne 14. 6. 2015 k bydlení na adrese ..., nepovažovalo za doklad věrohodně prokazující skutečné náklady na bydlení. Vzhledem k tomu, že dne 22. 12. 2016 odvolatel nahlásil Ministerstvu vnitra novou adresu místa hlášeného pobytu, a to ..., nebylo možné považovat výše uvedenou nájemní smlouvu za doklad věrohodně prokazující náklady odvolatele na bydlení, neboť odvolatel měl věrohodně doložit skutečné náklady na bydlení na nové adrese místa hlášeného pobytu, což neučinil. Ministerstvo vnitra tedy správně vycházelo při stanovení výše úhrnného měsíčního příjmu, jenž byl odvolatel povinen předložit, aby jeho žádosti bylo vyhověno, z nejvyššího normativu nákladů pro jednu osobu, neboť odvolatel věrohodně neprokázal skutečné náklady na své bydlení na aktuální adrese místa hlášeného pobytu. Bylo v zájmu odvolatele, pakliže chtěl, aby na něj nedopadla nutnost doložit úhrnný měsíční příjem se započítáním nejvyššího normativu nákladů na bydlení, aby věrohodně prokázal skutečné náklady na své bydlení, pakliže by takovýmito náklady na bydlení skutečně disponoval.“* Vzhledem k tomu, že při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek, přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil, neshledal zdejší soud v postupu žalované, která doplnila úvahy správního orgánu I. stupně o tom, zda je žalobce schopen dosáhnout zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců za rozporný se zákonem. K tomu soud dodává, že s ohledem ke všem skutečnostem vyplývajícím ze správního spisu, se ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, že výše měsíčního příjmu žalobce (6.583,-Kč) při porovnání s částkou, jejíž zajištění byl žalobce povinen v souladu s § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců prokázat, neodpovídá požadavkům v tomto ustanovení stanoveným.
16. Dále soud v této souvislosti upozorňuje na skutečnost, že žalobce své žalobní námitky

směřoval pouze proti výroku I. prvoinstančního rozhodnutí a ve vztahu k výroku II. tohoto rozhodnutí nenamítal ničeho. Tudíž i za situace, kdyby při soudním přezkumu předmětného rozhodnutí neobstál jeden z jeho výroků, stále by nebylo pochyb o zákonnosti tohoto rozhodnutí, neboť zákonnost výroku II. žalobcem zpochybněna nebyla.

17. Soud nepovažoval za důvodný ani okruh žalobních námitek týkajících se přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29, kde je uvedeno, že: *„zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma některých důvodů. [...] Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. [...] V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení“. Zdejší soud v citovaném případě dále poznamenal, že „[v] posuzované věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu považovat za (z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života žalobce) nepřiměřené.“ Uzavřel, že „[ž]alovaná tedy tím, že se dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele vůbec nevěnovala, zatížila své rozhodnutí vadou. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány (srov. již zmiňovaný rozsudek [ze dne 22. 11. 2017] č. j. 6 Azs 348/2017 – 26)“.*
18. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince s ohledem na shora uvedené neplatí pro všechna rozhodnutí vydaná podle zákona o pobytu cizinců, respektive konkrétně nedopadá na případ žalobce. V návaznosti na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je ovšem nutno uvést, že správní orgán I. stupně se posouzením přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval, a to na straně 5 a 6 prvoinstančního rozhodnutí. Prvostupňový orgán zohlednil rodinné poměry žalobce a sociální zázemí žalobce s ohledem na délku jeho pobytu na území ČR, přičemž neshledal, že by rozhodnutí bylo ve vztahu k rodinnému a soukromému žalobce nepřiměřené. Úvahy správního orgánu stran otázky dopadů správního rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce jsou podle názoru soudu dostatečné a plně přezkoumatelné.
19. Soud dále uvádí, že nelze klást správnímu orgánu k tíži, že z vlastní iniciativy nevyhledával a neopatřoval důkazy, které by se týkaly nepřiměřenosti žalobcem v podané žalobě tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, když ten v průběhu celého správního řízení vůbec neuvedl, že mu takový zásah hrozí, popřípadě, jak by se měl projevit. Žalobce se o možném zásahu do jeho rodinného a soukromého života zmínil až v podané žalobě, kdy tvrdil, že dlouhodobý válečný konflikt probíhající na území jeho domovského státu ho ohrožuje na životě a navíc by návratem na Ukrajinu ztratil zdroj obživy, neboť v zemi jeho původu není v současnosti žádná práce. Vzhledem ke všem

zjištěným skutečností, soud přitakal správnímu orgánu v tom, že rozhodnutí nebylo ve vztahu k žalobcově situaci nepřiměřené.

20. Pokud žalobce pociťuje, že mu při návratu do země původu hrozí vážná újma, tedy vážné ohrožení jeho života, je k rozhodnutí o poskytnutí ochrany cizinci v takovém případě příslušné Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Právě tento institut je schopen poskytnout žalobci ochranu před nelidským zacházením nebo vážným ohrožením jeho života nebo jeho důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu, který žalobci dle jeho slov hrozí.
21. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců, správními orgány obou stupňů nebyly v průběhu řízení porušeny základní zásady správního řízení, přičemž rozhodnutí správních orgánů obou stupňů lze považovat za správná, řádně odůvodněná a zcela přezkoumatelná.
22. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s. ř. s.

IX.

Náklady řízení

23. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. prosince 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu